

Юлія Друніна

Життєвий і творчий шлях

Біографія

Корінна москвичка Юлія Друніна з'явилася на світ у родині, де любов до книги була зведена в культ, сталося це в середині травня 1924 р. Батько, який викладав історію в одній зі столичних шкіл, і мати, яка працювала бібліотекарем, обохнювали свою маленьку доньці, прощаючи їй будь-які прокази і витівки. Дівчинка з дитинства обохнювала читати, з незмінним задоволенням займалася в літературному гуртку і дуже рано (вже у віці одинадцяти років) написала свої перші вірші, які, до величезної гордості батьків і чималого збентеження наймолодшою поетеси, з'явилися на сторінках Учительської газети. Шкільні вірші Юлі були захоплені і романтичні, сповнені фантазій і вигадки, по-дитячому чисті і наївні. Війна суворо вторглася в цей піднесений і злегка екзальтований світ колишньої учениці в день її прощання зі школою: останні ноти прощального випускного вальсу на ранок змінилися громовими гуркотом гарматних залпів. Так в життя Друніної Ю.В. прийшла війна, своїми жорстокими буднями в одну мить перетворивши казкові замки з її віршів в військові бліндажі, прекрасних принців – в запилених солдат в грубих шинелях, а картини екзотичної природи – в покриті брудом дороги і пориті снарядами поля. Військова біографія Друніної Юлії почалася з навчання на курсах медичних сестер. Відважна дівчина рила окопи під Можайськом, не слухаючи батьківських заборон, пішла санітаркою на фронт і повернулася до столиці лише в 1944 р, отримавши два важких поранення і, як наслідок, інвалідність. Вимушено повернувшись до мирного життя і вирішивши присвятити себе поезії, двадцятирічна дівчина в середині навчального семестру рішуче зайшла в студентську аудиторію Літературного інституту, де і залишилася надовго, ставши студенткою цього навчального закладу. З першої добірки віршів, що з'явилася в журналі «Знамя», офіційно почався творчий шлях Юлії Володимирівни Друніної.

Друніній було вже ближче до 60-ти, коли в країні почалася перебудова, спочатку сприйнята поетесою з величезним ентузіазмом. Але початкове захоплення і очікування великих і важливих змін швидко змінилися розчаруванням: Юлія Володимирівна, навіть виконуючи свої обов'язки на депутатському посту, не змогла здійснити в повній мірі своїх планів і надій,

а занепад громадянських і духовних цінностей, який походив щогодини і щодня прямо у неї на очах, валив Друніну в стан жорстокої депресії.

Нездійснені надії в суспільному житті, важкі особисті втрати (поетеса дуже

болісно переживала смерть коханого чоловіка) привели до сумного результату. Біографія Друніній Юлії Володимирівни завершилася у листопаді 1991 р сумно і трагічно: зумівши вижити під кулями ворогів на війні, вона розлучилася з життям за власним бажанням, не бажаючи нікому брехні і насильства.

Творчість

У 1955 збірник "Розмова із серцем", в 1958 - "Вітер із фронту", в 1960 - "Сучасники", в 1963 - "Тривога" та інші збірники. У 1967 побувала у Німеччини, у Західному Берліні.

У 1970-ті виходять збірники: "У вимірах", "Я вийшли з дитинства", "Окопная зірка", "Не буває любові нещасливою" та інших. У 1980-х - "Бабине літо", 1983-го - "Сонце - на літо".

Автобіографічна повість Друниной "З тих вершин..." побачила світ 1979. Ю.Друнина трагічно пішла їхнього життя, розправившись із собою 21 вересня 1991 у Москві.

Основна тема її віршів

Фронтowa юність в різних її проявах: перша любов, зворушлива і безкомпромісна, дружба, що пройшла випробування тяготами військових днів, горе неповернутих втрат, які залишили пам'ять про себе ранніми сріблястими пасмами в волоссі

Когда умирает любовь...

Когда умирает любовь,
Врачи не толпятся в палате,
Давно понимает любой —
Насильно не бросишь
В объятия...
Насильно сердца не зажжешь.
Ни в чем никого не вините.
Здесь каждое слово —
Как нож,
Что рубит меж душами нити.
Здесь каждая ссора —
Как бой.
Здесь все перемирья
Мгновенны...
Когда умирает любовь,
Еще холодней Во Вселенной...

